

Иван Вазов
Към Европа

Сега, кат Емус стари от страх се цял потресе,
и турската свирепост премина секи край,
и ужас, възмушение по целий свят пронесе –
попитал бих Европа веч може ли да трай?

Тя верува ли още, че тоз народ омразен,
научен кръв да пие, и с пот да се кърми,
от дивите пустини тук нявга дотъгразен,
ще може да напредне, да се опитоми?

Попитал бих я ази възможно ли е вече
след тия страшни зверства да вярва пак сега,
че тигърът ще нявга да се очеловечи,
че брат ще да ти бъде тоз, който е ага?

Ще може ли раята да найде състраданье,
раята, що работи, оре и се поти,
от тия паразити, аги, кадий, тирани,
хайдуту и черкези, дервиши и софти?

Но Боже! Що съглеждам? Европа се заклина
тиранина да пази и бича на света,
и милост християнска в душата й застина,
и смей се безпощадно над нашите тегла!

И дума, като мисли за плячка само тлъста:
„Хасан е нам потребен, нам требува мирът“.
И гледа как Коранът безчести, тъпче кръста,
и милиони души как в робството пицът!

Какво? Дали грехът ни сè йоще не изплати
и с нашта кръв и сълзи ще правят вечно пир?
Дал трябва да сме роби мирът да се не клати?
О, с толкова ли жертви?!... Проклет да е тоз мир!

.....

С тиран борба почнахме усилна и велика,
и кат един потънал във бурний океан,
вам цял народ съсипан отчаяно ви вика:
„Европо! Дай ръка си – и аз съм отърван!“

Дали бедите наши би радвали Европа?
И нашият вопъл жален ще би приятен ней!
О, доста е да викне, о само да потропа,
та бледният полумесец завчас да потъмней!

Да, този трон обезславен и кървав, и коварен,
от бурите разклатен и в блудството изгнил,
този трон – скелет бездушен и с клетви претоварен,
от най-нищожният удар на прах се би сторил!

О, европейци, вий живеете на свобода,
не като нас под иго във този край проклет,
де грозните убийства станали са на мода,
и жертвите от нази, що падат, са безчет;

о, европейци, вие не сте кат нас злочести!
В домът си не видяхте зъл варварин такъв,
кой вашта челяд мила без страх да обезчести,
да ви удави в сълзи, да ви обагри с кръв!

Я вижте как страдайме, в какъв огън, премежди...
Как падат наште майки и как бащи ни мрат,
как гинат на бесило нам скъпите надежди,
моми ни как се робят ил в пламъка горят!

Нали били сте друг път и вий в такваз несгода?
И за свобода лели сте кървави реки?
Нали и днес високо сѐ викате: свобода!
А що към нас са ледни тъй вашите души?

О, срам за нашият век е така да се остават
Милйони християни, родени за прогрес,
На варварите жертва и за напред да стават,
о, срам е на Босфора да влада турчин днес.

О, доста е бесняло туй азиатско племе
във таз земя прекрасна, която разори,
сега е ред на роба местò му да завземе,
та щастие, най-последно, и там да се вцари!

1876, юлий 17.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4347>]